Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 22. februára 2022*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Naliehavé prejudiciálne konanie – Justičná spolupráca v trestných veciach – Európsky zatykač – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Článok 1 ods. 3 – Postupy odovzdávania osôb medzi členskými štátmi – Podmienky vykonania – Charta základných práv Európskej únie – Článok 47 druhý odsek – Základné právo na spravodlivý proces pred nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom – Systémové alebo všeobecné nedostatky – Preskúmanie v dvoch etapách – Kritériá uplatňovania – Povinnosť vykonávajúceho súdneho orgánu konkrétne a presne overiť, či existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, že osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, bude v prípade odovzdania vystavená skutočnému riziku porušenia jej základného práva na spravodlivý proces pred nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom“

V spojených veciach C-562/21 PPU a C-563/21 PPU,

ktorých predmetom sú dva návrhy na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, ktoré podal Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa v Amsterdame, Holandsko) rozhodnutiami zo 14. septembra 2021, ktoré boli doručené Súdnemu dvoru 14. septembra 2021, v konaniach týkajúcich sa vykonania európskych zatykačov vydaných proti:

X (C-562/21 PPU),

Y (C-563/21 PPU)

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda L. Bay Larsen, predsedovia komôr A. Arabadžiev, A. Prechal, C. Lycourgos, S. Rodin, I. Jarukaitis, N. Jääskinen (spravodajca), I. Ziemele a J. Passer, sudcovia M. Ilešič, J.-C. Bonichot, L. S. Rossi, A. Kumin a N. Wahl,

generálny advokát: A. Rantos,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 16. novembra 2021,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– X, v zastúpení: N. M. Delsing a W. R. Jonk, advocaten,

* Jazyk konania: holandčina.

– Openbaar Ministerie, v zastúpení: C. L. E. McGivern a M. K. van der Schaft,

– holandská vláda, v zastúpení M. K. Bulterman a J. Langer, splnomocnení zástupcovia,

– Írsko, v zastúpení J. Quaney, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci R. Kennedy, SC,

– poľská vláda, v zastúpení S. Żyrek, J. Sawicka a B. Majczyna, splnomocnení zástupcovia,

– Európska komisia, v zastúpení: S. Grünheid, K. Herrmann, P. Van Nuffel a J. Tomkin, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní zo 16. decembra 2021,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrhy na začatie prejudiciálneho konania sa týkajú výkladu článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34), zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2002/584“), ako aj článku 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).

2 Tieto návrhy boli podané v súvislosti s vykonaním dvoch európskych zatykačov v Holandsku, pričom prvý zatykač vo veci C-562/21 PPU vydal 6. apríla 2021 Sąd Okręgowy w Lublinie (Krajský súd Lublin, Poľsko) na účely výkonu trestu odňatia slobody uloženého voči X a druhý zatykač vo veci C-563/21 PPU vydal 7. apríla 2021 Sąd Okręgowy w Zielonej Górze (Krajský súd Zielona Góra, Poľsko) na účely vedenia trestných stíhaní voči Y.

Právny rámec

Právo Únie

3 Odôvodnenia 5, 6 a 10 rámcového rozhodnutia 2002/584 stanovujú:

„(5) cieľ vytýčený pre [Európsku úniu] stať sa zónou slobody, bezpečnosti a práva, vedie k zrušeniu vydávania osôb medzi členskými štátmi a k jeho nahradeniu systémom vydávania osôb medzi súdnymi orgánmi; okrem toho, zavedenie nového zjednodušeného systému vydávania odsúdených alebo podozrivých osôb pre účely výkonu rozsudku alebo trestného stíhania umožňuje odstrániť zložitosť a prípadné prieťahy pri existujúcich vydávacích postupoch; tradičné vzťahy spolupráce, ktoré až doteraz existovali medzi členskými štátmi, by mal nahradiť systém voľného pohybu súdnych rozhodnutí v trestných veciach, vrátane predbežných a konečných rozhodnutí v oblasti slobody, bezpečnosti a spravodlivosti;

(6) európsky zatykač zavedený týmto rámcovým rozhodnutím je prvým konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa vykonáva zásada vzájomného uznávania, označovaná Európskou radou ako ‚základný kameň' spolupráce v oblasti súdnictva;

…

(10) mechanizmus európskeho zatykača je založený na vysokej miere dôvery medzi členskými štátmi; jeho vykonávanie sa môže pozastaviť iba v prípade vážneho a pretrvávajúceho porušovania zásad uvedených v článku 6 ods. 1 [ZEÚ] jedným z členských štátov, zisteného Radou [Európskej únie] v zmysle článku 7 ods. 1 [ZEÚ], s následkami uvedenými v článku 7 ods. 2 Zmluvy;".

4 Článok 1 tohto rámcového rozhodnutia s názvom „Definícia európskeho zatykača a povinnosť vykonať ho" stanovuje:

„1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia [s cieľom, aby iný členský štát zatkol a odovzdal vyžiadanú osobu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu odňatia slobody, alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody – *neoficiálny preklad*].

2. Členské štáty vykonajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

3. Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 [ZEÚ]."

5 Články 3, 4 a 4a tohto rámcového rozhodnutia stanovujú dôvody povinného a nepovinného nevykonania európskeho zatykača.

6 Článok 8 tohto rámcového rozhodnutia spresňuje obsah a formu európskeho zatykača.

7 Článok 15 rámcového rozhodnutia 2002/584 s názvom „Rozhodnutie o odovzdaní" stanovuje:

„1. Vykonávajúci súdny orgán rozhodne v lehotách a za podmienok definovaných v tomto rámcovom rozhodnutí o tom, či osobu odovzdá.

2. Ak vykonávajúci súdny orgán považuje informácie oznámené vydávajúcim členským štátom [členským štátom vydávajúcim zatykač – *neoficiálny preklad*] za nedostatočné na rozhodnutie o vydaní [odovzdaní – *neoficiálny preklad*], požiada o urýchlené doplnenie ďalších potrebných informácií, najmä s ohľadom na články 3 až 5 a článok 8, a môže stanoviť lehotu na ich prijatie, berúc do úvahy potrebu dodržania lehôt stanovených v článku 17.

3. Vydávajúci súdny orgán [Súdny orgán vydávajúci zatykač – *neoficiálny preklad*] môže kedykoľvek zaslať vykonávajúcemu súdnemu orgánu ďalšie užitočné informácie."

Holandské právo

8 Rámcové rozhodnutie 2002/584 bolo do holandského práva prebraté zákonom Wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Overleveringswet) [zákon, ktorým sa vykonáva rámcové rozhodnutie Rady Európskej únie o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (zákon o odovzdávaní osôb)] z 29. apríla 2004 (Stb. 2004, č. 195), zmenený zákonom zo 17. marca 2021 (Stb. 2021, č. 155).

Spory vo veciach samých a prejudiciálne otázky

Vec C-562/21 PPU

9 Na vnútroštátny súd Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa v Amsterdame, Holandsko) bol podaný návrh na vykonanie európskeho zatykača, ktorý vydal Sąd Okręgowy w Lublinie (Krajský súd Lublin) 6. apríla 2021. Tento európsky zatykač smeruje k zadržaniu a odovzdaniu poľského štátneho príslušníka na účely výkonu trestu odňatia slobody v rozsahu 2 rokov, ktorý bol dotknutej osobe uložený právoplatným rozsudkom vyhláseným 30. júna 2020 za násilie a hrozbu násilia.

10 Dotknutá osoba nesúhlasila so svojím odovzdaním do Poľskej republiky. V súčasnosti je vo vyšetrovacej väzbe v Holandsku, kým vnútroštátny súd rozhodne o tomto odovzdaní.

11 Vnútroštátny súd uvádza, že nezistil žiaden dôvod, ktorý by mohol brániť tomuto odovzdaniu, s výnimkou toho, ktorého sa týka prejudiciálna otázka, ktorú kladie Súdnemu dvoru.

12 Tento súd sa domnieva, že od roku 2017 existujú systémové alebo všeobecné nedostatky ovplyvňujúce nezávislosť súdnej moci v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač. Tieto nedostatky, ktoré existovali už v čase vydania európskeho zatykača uvedeného v bode 9 tohto rozsudku, sa odvtedy stále zhoršovali. Podľa vnútroštátneho súdu z tohto dôvodu existuje skutočné riziko, že v prípade odovzdania dotknutej osoby členskému štátu, ktorý vydal zatykač, dôjde k porušeniu jej základného práva na spravodlivý proces, zaručeného článkom 47 druhým odsekom Charty.

13 Podľa vnútroštátneho súdu tieto nedostatky ovplyvňujú najmä základné právo na súd zriadený zákonom, zaručené týmto ustanovením.

14 Vnútroštátny súd sa domnieva, že predmetné nedostatky vyplývajú najmä z ustawa o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (zákon, ktorým sa mení zákon o Štátnej súdnej rade a niektoré ďalšie zákony) z 8. decembra 2017 (Dz. U. z roku 2018, položka 3) (ďalej len „zákon z 8. decembra 2017“), ktorý nadobudol účinnosť 17. januára 2018, a predovšetkým z úlohy zverenej Krajowa Rada Sądownictwa (Štátna súdna rada, Poľsko) (ďalej len „KRS“) pri vymenovaní členov súdnej moci v Poľsku.

15 Vnútroštátny súd v tejto súvislosti odkazuje na uznesenie, ktoré prijal Sąd Najwyższy (Najvyšší súd, Poľsko) 23. januára 2020, v ktorom sa Najvyšší súd domnieval, že vzhľadom na to, že KRS od nadobudnutia účinnosti zákona z 8. decembra 2017 priamo podliehala politickým orgánom, nebola nezávislým orgánom. Tento nedostatok nezávislosti viedol k nedostatkom v postupe

vymenovania sudcov. Pokiaľ ide o iné súdy než Sąd Najwyższy (Najvyšší súd), z tohto uznesenia vyplývalo, že rozhodovacie zloženie súdu nebolo riadne vytvorené v zmysle Kodeks postępowania karnego (poľského trestného poriadku), pokiaľ zahŕňa osobu vymenovanú za sudcu na návrh KRS v súlade s právnou úpravou, ktorá nadobudla účinnosť 17. januára 2018, keďže tento nedostatok vedie za okolností prejednávanej veci k porušeniu záruk nezávislosti a nestrannosti v zmysle poľskej Ústavy, článku 47 Charty a článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“).

16 Vnútroštátny súd odkazuje tiež na rozsudok z 15. júla 2021, Komisia/Poľsko (Disciplinárny režim sudcov) (C-791/19, EU:C:2021:596, body 108 a 110).

17 Tento súd okrem toho uvádza, že o zozname zostavenom 25. januára 2020, obsahujúcom mená 384 sudcov vymenovaných na návrh KRS, sa dozvedel po nadobudnutí účinnosti zákona z 8. decembra 2017. Tento súd považuje za možné, že počet týchto vymenovaní sa v priebehu času zvýšil.

18 Za týchto podmienok sa domnieva, že existuje skutočné riziko, že jeden alebo viacerí sudcovia vymenovaní na návrh KRS po nadobudnutí účinnosti zákona z 8. decembra 2017 sa zúčastnili na trestnom konaní týkajúcom sa dotknutej osoby.

19 V tejto súvislosti uvádza, že dotknutá osoba od 14. februára 2020 už nemôže účinným spôsobom namietať proti platnosti vymenovania sudcu alebo zákonnosti výkonu jeho sudcovských funkcií. Podľa ustawa o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (zákon, ktorým sa mení zákon o systéme všeobecných súdov, zákon o Najvyššom súde a niektoré ďalšie zákony) z 20. decembra 2019 (Dz. U. z roku 2020, položka 190), ktorý nadobudol účinnosť 14. februára 2020, totiž poľské súdy nemôžu preskúmať tieto otázky.

20 Vnútroštátny súd okrem toho zdôrazňuje, že Európsky súd pre ľudské práva sa vo svojej judikatúre domnieva, že právo na súd „zriadený zákonom“, akým je právo zaručené v článku 6 ods. 1 EDĽP, hoci je samostatným právom, je veľmi úzko spojené so zárukami nezávislosti a nestrannosti stanovenými týmto ustanovením. Vnútroštátny súd odkazuje v tejto súvislosti na kritériá stanovené touto judikatúrou na účely určenia, či nezrovnalosti konštatované pri postupe vymenovania sudcov predstavujú porušenie práva na súd zriadený zákonom v zmysle článku 6 ods. 1 EDĽP (rozsudok ESĽP z 1. decembra 2020, Ástráðsson v. Island, CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, body 243 až 252, a rozsudok ESĽP z 22. júla 2021, Reczkowicz v. Poľsko, CE:ECHR:2021:0722JUD004344719, body 221 až 224).

21 Vnútroštátny súd sa pýta, či sa tieto kritériá majú tiež uplatňovať v kontexte výkonu európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúceho pozbavenie osobnej slobody.

22 Za týchto podmienok Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa v Amsterdame) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Aké kritérium má uplatniť súd, ktorý rozhoduje o vykonaní [európskeho zatykača] na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúceho pozbavenie osobnej slobody stanoveného právoplatným rozsudkom, keď skúma, či v členskom štáte, ktorý vydal EZ, bolo

v rámci konania vedúceho k odsudzujúcemu rozsudku porušené právo na prístup k súdu zriadenému zákonom, pričom v tomto členskom štáte nie je voči prípadnému porušeniu tohto práva možný žiaden účinný prostriedok nápravy?“

Vec C-563/21 PPU

23 Na vnútroštátny súd bol tiež podaný návrh na vykonanie európskeho zatykača, ktorý vydal 7. apríla 2021 Sąd Okręgowy w Zielonej Górze (Krajský súd Zielona Góra). Tento európsky zatykač bol vydaný na účely zadržania a odovzdania poľského štátneho príslušníka na účely vedenia trestných stíhaní.

24 Dotknutá osoba, ktorá nesúhlasila so svojím odovzdaním do Poľskej republiky, je v súčasnosti vo vyšetrovacej väzbe v Holandsku, kým vnútroštátny súd rozhodne o tomto odovzdaní.

25 Vnútroštátny súd uvádza, že nezistil žiaden dôvod, ktorý by bránil tomuto odovzdaniu, s výnimkou toho, ktorého sa týkajú prejudiciálne otázky položené v tejto veci.

26 Tento súd uvádza rovnaké dôvody, ako sú tie uvedené v bodoch 12 až 17 tohto rozsudku, ktoré uviedol v návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý je predmetom veci C-562/21 PPU, a na základe ktorých sa domnieva, že systémové alebo všeobecné nedostatky ovplyvňujúce nezávislosť súdnej moci v členskom štáte, ktoré vydal európsky zatykač, majú vplyv najmä na základné právo dotknutej osoby na súd zriadený zákonom, zaručené článkom 47 druhým odsekom Charty.

27 Pokiaľ ide o situáciu osoby, ktorej odovzdanie je požadované vo veci C-563/21 PPU, vnútroštátny súd sa domnieva, že existuje skutočné riziko, že jeden alebo viacerí sudcovia vymenovaní na návrh KRS po nadobudnutí účinnosti zákona z 8. decembra 2017, uvedeného v bode 14 tohto rozsudku, sa zúčastnia na trestnom konaní týkajúcom sa dotknutej osoby, ak bude povolené jej odovzdanie do Poľska na účely vedenia trestných stíhaní.

28 Vnútroštátny súd uvádza, že osoba, ktorej odovzdanie je požadované na účely vedenia trestných stíhaní, nemôže účinným spôsobom individuálne namietať proei nedostatkom, ku ktorým došlo pri vymenovaní jedného alebo viacerých sudcov, ktorí budú rozhodovať v jej trestnej veci. Na rozdiel od osoby, ktorej odovzdanie je požadované na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúceho pozbavenie osobnej slobody, čo je prípad veci C-562/21 PPU, osoba, ktorej odovzdanie je požadované na účely vedenia trestných stíhaní, nemôže z dôvodu náhodného prideľovania vecí poľským súdnym orgánom pred vykonávajúcim súdnym orgánom stanoviť zostavenie rozhodovacieho zloženia, ktoré bude po jej odovzdaní rozhodovať v jej trestnej veci. Okrem toho od nadobudnutia účinnosti zákona z 20. decembra 2019, uvedeného v bode 19 tohto rozsudku, 14. februára 2020 táto osoba nemôže po jej odovzdaní do Poľskej republiky účinným spôsobom spochybniť platnosť vymenovania sudcu alebo zákonnosť výkonu jeho sudcovských funkcií.

29 Okrem toho, pokiaľ ide o judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva uvedenú v bode 20 tohto rozsudku, vnútroštátny súd sa pýta, či kritériá uplatňované týmto súdom na účely posúdenia, či nedostatky konštatované v postupoch vymenovania sudcov predstavujú porušenie práva na súd zriadený zákonom v zmysle článku 6 ods. 1 EDĽP, majú byť tiež uplatňované v kontexte výkonu európskeho zatykača na účely vedenia trestných stíhaní.

30 Vnútroštátny súd sa napokon pýta, či sa kritériá stanovené v rozsudku z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), a potvrdené rozsudkom zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač) (C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), uplatňujú v rámci posudzovania otázky, či v prípade odovzdania dotknutej osoby je táto osoba vystavená skutočnému riziku porušenia jej základného práva na súd zriadený zákonom, a v prípade kladnej odpovede, ako treba tieto kritériá uplatňovať.

31 Za týchto podmienok Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa v Amsterdame) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Je potrebné uplatniť kritérium uvedené v rozsudku z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), a potvrdené rozsudkom zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač) (C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), ak existuje skutočné riziko, že o dotknutej osobe bude rozhodovať súd, ktorý nebol vopred zriadený zákonom?

2. Je potrebné uplatniť kritérium uvedené v rozsudku z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), a potvrdené rozsudkom zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač) (C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), ak vyžiadaná osoba, ktorá chce napadnúť svoje odovzdanie, nemôže z dôvodu spôsobu náhodného prideľovania vecí splniť toto kritérium, pretože v danom okamihu nie je možné určiť zloženie súdov, pred ktorými bude súdená?

3. Má neexistencia účinného prostriedku nápravy na účely spochybnenia platnosti vymenovania sudcov v Poľsku za okolností, keď je zrejmé, že vyžiadaná osoba nevie v danom okamihu určiť, že súdy, pred ktorými bude súdená, budú zložené zo sudcov, ktorí nie sú platne vymenovaní, za následok porušenie podstaty práva na spravodlivý proces, ktoré vyžaduje, aby vykonávajúci členský štát odmietol odovzdanie vyžiadanej osoby?“

Konanie na Súdnom dvore

32 Vnútroštátny súd podal návrh na prejednanie prejudiciálnych návrhov v rámci naliehavého konania stanoveného v článku 107 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

33 Vnútroštátny súd na podporu svojho návrhu uvádza, že položené prejudiciálne otázky sa týkajú oblasti upravenej v hlave V tretej časti Zmluvy o FEÚ, že X, ako aj Y sú v súčasnosti zbavení svojej slobody a že odpoveď Súdneho dvora na tieto prejudiciálne otázky bude mať priamy a rozhodujúci vplyv na trvanie väzby dotknutých osôb.

34 Podľa judikatúry Súdneho dvora treba zohľadniť okolnosť, že osoba dotknutá vo veci samej je zbavená svojej slobody a že jej zotrvanie vo väzbe závisí na rozhodnutí v spore vo veci samej [rozsudok z 26. októbra 2021, Openbaar Ministerie (Právo byť vypočutý vykonávajúcim súdnym orgánom), C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, bod 32, ako aj citovaná judikatúra].

35 V prejednávanej veci, ako vyplýva z návrhov na začatie prejudiciálneho konania, sa dotknuté osoby v súčasnosti nachádzajú vo vyšetrovacej väzbe a odpoveď Súdneho dvora na položené otázky bude mať priamy a rozhodujúci vplyv na trvanie tejto väzby.

36 Za týchto podmienok prvá komora Súdneho dvora na návrh sudcu spravodajcu a po vypočutí generálneho advokáta rozhodla 29. septembra 2021, že vyhovie návrhom vnútroštátneho súdu na prejednanie týchto prejudiciálnych návrhov v naliehavom konaní.

37 Prvá komora Súdneho dvora okrem toho rozhodla vrátiť veci C-562/21 PPU a C-563/21 PPU Súdnemu dvoru na účely ich pridelenia veľkej komore.

38 Rozhodnutím predsedu prvej komory Súdneho dvora z 29. septembra 2021 boli veci C-562/21 PPU a C-563/21 PPU spojené na účely písomnej časti konania, ústnej časti konania, ako aj rozsudku.

O prejudiciálnych otázkach

39 Svojou jedinou otázkou vo veci C-562/21 PPU a svojimi tromi otázkami vo veci C-563/21 PPU, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 1 ods. 2 a 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 má vykladať v tom zmysle, že ak vykonávajúci súdny orgán, ktorý bude rozhodovať o odovzdaní osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, má k dispozícii dôkazy preukazujúce existenciu systémových alebo všeobecných nedostatkov, pokiaľ ide o nezávislosť súdnej moci členského štátu vydávajúceho európsky zatykač, najmä v súvislosti s postupom vymenovania členov tejto súdnej moci, tento orgán môže odmietnuť toto odovzdanie z dôvodu, že v prípade tohto odovzdania existuje skutočné riziko porušenia základného práva tejto osoby na spravodlivý proces pred súdom zriadeným zákonom, zaručeného v článku 47 druhom odseku Charty, pokiaľ:

– v rámci európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúceho pozbavenie osobnej slobody prípadné porušenie tohto základného práva počas konania, ktoré viedlo k odsúdeniu danej osoby, nemožno napadnúť žiadnym účinným prostriedkom nápravy a

– v rámci európskeho zatykača vydaného na účely vedenia trestných stíhaní dotknutá osoba nemôže určiť v momente tohto odovzdania zostavenie rozhodovacieho zloženia, pred ktorým bude súdená, z dôvodu náhodného prideľovania vecí dotknutým súdom, a keď v členskom štáte vydávajúcom zatykač neexistuje účinný prostriedok nápravy na účely spochybnenia platnosti vymenovania sudcov.

Úvodné pripomienky

40 Treba predovšetkým pripomenúť, že tak zásada vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi, ako aj zásada vzájomného uznávania, ktorá sa sama zakladá na vzájomnej dôvere medzi týmito štátmi, majú v práve Únie podstatný význam vzhľadom na to, že umožňujú vytvorenie a zachovanie priestoru bez vnútorných hraníc. Konkrétnejšie, zásada vzájomnej dôvery, najmä pokiaľ ide o priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, ukladá každému z týchto štátov povinnosť predpokladať, že okrem výnimočných okolností všetky ostatné členské štáty dodržujú právo Únie a predovšetkým základné práva uznané týmto právom [rozsudok z 26. októbra 2021, Openbaar Ministerie (Právo byť vypočutý vykonávajúcim súdnym orgánom), C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, bod 37, ako aj citovaná judikatúra].

41 Členské štáty tak môžu byť pri uplatňovaní práva Únie povinné na základe práva Únie predpokladať dodržiavanie základných práv zo strany ostatných členských štátov, takže nielenže nemôžu od iného členského štátu požadovať vyššiu vnútroštátnu úroveň ochrany základných práv, než akú zaručuje právo Únie, ale nemôžu ani – okrem výnimočných prípadov – overovať, či tento iný členský štát skutočne v konkrétnom prípade dodržal základné práva zaručené Úniou [stanovisko 2/13 (Pristúpenie Európskej únie k EDĽP) z 18. decembra 2014, EU:C:2014:2454, bod 192].

42 Rámcové rozhodnutie 2002/584 v tomto kontexte smeruje zavedením zjednodušeného a efektívneho systému odovzdania osôb odsúdených za porušenie alebo podozrivých z porušenia trestného zákona k zjednodušeniu a zrýchleniu súdnej spolupráce s cieľom prispieť k dosiahnutiu cieľa vytýčeného pre Úniu, a to stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, založeným na vysokom stupni dôvery, ktorá má existovať medzi členskými štátmi [rozsudok z 26. októbra 2021, Openbaar Ministerie (Právo byť vypočutý vykonávajúcim súdnym orgánom), C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, bod 38, ako aj citovaná judikatúra].

43 Zásada vzájomnej dôvery, ktorá podľa odôvodnenia 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 predstavuje „základný kameň“ súdnej spolupráce v trestných veciach, nachádza svoje vyjadrenie v článku 1 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia, ktorý zakotvuje pravidlo, podľa ktorého sú členské štáty povinné vykonávať každý európsky zatykač na základe tejto zásady a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia [rozsudok z 26. októbra 2021, Openbaar Ministerie (Právo byť vypočutý vykonávajúcim súdnym orgánom), C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, bod 40, ako aj citovaná judikatúra].

44 Vyplýva z toho, že vykonávajúce súdne orgány môžu v zásade odmietnuť vykonať európsky zatykač len z dôvodov nevykonania, ktoré sú vyčerpávajúcim spôsobom uvedené v tomto rámcovom rozhodnutí, a že výkon európskeho zatykača možno podriadiť iba jednej z podmienok, ktoré sú taxatívne stanovené v článku 5 tohto rámcového rozhodnutia. V dôsledku toho platí, že vzhľadom na to, že vykonanie európskeho zatykača predstavuje zásadu, odmietnutie vykonania je poňaté ako výnimka, ktorá sa musí vykladať reštriktívne [rozsudky z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 41, ako aj citovaná judikatúra, a zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 37].

45 Vysoký stupeň dôvery medzi členskými štátmi, na ktorom spočíva mechanizmus európskeho zatykača, sa tak zakladá na predpoklade, podľa ktorého trestné súdy členského štátu vydávajúceho zatykač, ktoré v nadväznosti na vykonanie európskeho zatykača budú musieť viesť trestné stíhanie alebo konanie týkajúce sa výkonu trestu odňatia slobody, alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ako aj trestné konanie vo veci samej, spĺňajú požiadavky týkajúce sa základného práva na spravodlivý proces, zaručeného v článku 47 druhom odseku Charty [pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 58]. Toto základné právo má totiž zásadný význam ako záruka ochrany všetkých práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie, a zachovania spoločných hodnôt členských štátov uvedených v článku 2 ZEÚ, najmä hodnoty právneho štátu [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 39, ako aj citovanú judikatúru].

46 Za týchto okolností, hoci prináleží každému členskému štátu, aby s cieľom zaručiť úplné uplatňovanie zásad vzájomnej dôvery a vzájomného uznávania, ktoré sú základom fungovania tohto mechanizmu, zabezpečil zachovanie požiadaviek tohto základného práva tým, že sa zdrží každého opatrenia, ktoré by ho mohlo narušiť, čo v konečnom dôsledku podlieha preskúmaniu Súdneho dvora [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, point 40], existencia reálneho rizika, že v prípade odovzdania osoby, proti ktorej je vydaný európsky zatykač, súdnemu orgánu, ktorý zatykač vydal, bude porušené toto jej základné právo, je spôsobilá umožniť vykonávajúcemu súdnemu orgánu, aby výnimočne nevyhovel tomuto európskemu zatykaču na základe článku 1 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia [pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 59].

47 Súdny dvor tiež zdôraznil, že rámcové rozhodnutie 2002/584 v spojení s ustanoveniami Charty nemožno vykladať tak, že by spochybňovalo účinnosť systému súdnej spolupráce medzi členskými štátmi, v ktorom jeden zo základných prvkov je európsky zatykač, tak ako je stanovený normotvorcom Únie [rozsudok z 26. októbra 2021, Openbaar Ministerie (Právo byť vypočutý vykonávajúcim súdnym orgánom), C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, bod 43, ako aj citovaná judikatúra].

48 Súdny dvor teda rozhodol, že najmä s cieľom zabezpečiť, aby nedošlo k ochromeniu fungovania európskeho zatykača, musí povinnosť lojálnej spolupráce zakotvená v článku 4 ods. 3 prvom pododseku ZEÚ viesť k dialógu medzi vykonávajúcimi súdnymi orgánmi a súdnymi orgánmi vydávajúcimi zatykač. Zo zásady lojálnej spolupráce najmä vyplýva, že členské štáty sa rešpektujú a navzájom si pomáhajú pri plnení úloh, ktoré vyplývajú zo Zmlúv [rozsudok z 26. októbra 2021, Openbaar Ministerie (Právo byť vypočutý vykonávajúcim súdnym orgánom), C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, bod 44, ako aj citovaná judikatúra].

49 Napokon a v zmysle predchádzajúcich úvah súdne orgány vydávajúce zatykač a vykonávajúce súdne orgány musia na účely zabezpečenia efektívnej súdnej spolupráce v trestných veciach plne využívať nástroje upravené najmä v článku 8 ods. 1 a článku 15 rámcového rozhodnutia 2002/584 tak, aby podporili vzájomnú dôveru, ktorá je základom tejto spolupráce [rozsudok zo 6. decembra 2018, IK (Výkon doplňujúceho trestu), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, bod 63 a citovaná judikatúra].

O podmienkach, za ktorých vykonávajúci súdny orgán môže na základe článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 odmietnuť odovzdať osobu, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, z dôvodu existencie skutočného rizika, že v prípade odovzdania tejto osoby súdnemu orgánu, ktorý vydal zatykač, dôjde k porušeniu jej základného práva na spravodlivý proces pred súdom zriadeným zákonom

50 So zreteľom predovšetkým na úvahy pripomenuté v bodoch 40 až 46 tohto rozsudku Súdny dvor rozhodol, pokiaľ ide o článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, že keď má vykonávajúci súdny orgán, ktorý má rozhodovať o odovzdaní osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, k dispozícii dôkazy o systémových alebo všeobecných nedostatkoch v nezávislosti súdnej moci v členskom štáte, ktorý vydal tento zatykač, nemôže predpokladať, že existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, že táto osoba bude v prípade odovzdania do členského štátu vydávajúceho zatykač vystavená skutočnému riziku porušenia jej základného práva na spravodlivý proces bez vykonania konkrétneho a presného overenia, ktoré zohľadní najmä osobnú situáciu uvedenej osoby, povahu daného protiprávneho konania, ako aj skutkové

okolnosti, na základe ktorých bol uvedený európsky zatykač vydaný, ako sú napríklad vyhlásenia verejných orgánov, ktoré môžu zasiahnuť do preskúmania jednotlivého prípadu [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 69].

51 Na základe toho informácie o existencii alebo zhoršení systémových alebo všeobecných nedostatkov v nezávislosti súdnej moci v členskom štáte samy osebe nestačia na odôvodnenie odmietnutia vykonať takýto európsky zatykač vydaný súdnym orgánom tohto členského štátu [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 63].

52 V rámci preskúmania v dvoch etapách spomenutého v bode 50 tohto rozsudku a uvedeného po prvý raz v súvislosti s článkom 47 druhým odsekom Charty v rozsudku z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, body 47 až 75), musí vykonávajúci súdny orgán v prvej etape určiť, či z dôvodu systémových alebo všeobecných nedostatkov v nezávislosti súdnej moci tohto členského štátu existujú objektívne, spoľahlivé, presné a náležite aktualizované dôkazy existencie skutočného rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces v členskom štáte vydávajúcom zatykač, zaručeného týmto ustanovením [rozsudok zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 54, ako aj citovaná judikatúra].

53 V druhej etape musí vykonávajúci súdny orgán konkrétne a presne overiť, do akej miery môžu mať tieto nedostatky zistené v prvej etape dosah na úrovni súdov tohto členského štátu, ktoré majú právomoc na vedenie konaní týkajúcich sa dotknutej osoby, a či vzhľadom na osobnú situáciu tejto osoby, povahu protiprávneho konania, z dôvodu ktorého je trestne stíhaná, a skutkové okolnosti, na základe ktorých bol európsky zatykač vydaný, a s prihliadnutím na informácie prípadne poskytnuté uvedeným členským štátom podľa článku 15 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584 existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, že uvedená osoba bude vystavená takému riziku v prípade jej odovzdania tomuto členskému štátu [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 55, ako aj citovanú judikatúru].

54 Pokiaľ ide o prejednávanú vec, vnútroštátny súd sa v podstate pýta, či toto preskúmanie v dvoch etapách, zakotvené Súdnym dvorom v rozsudkoch z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), a zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač) (C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), je vzhľadom na záruky nezávislosti a nestrannosti, vlastné základnému právu na spravodlivý proces zakotvenému v článku 47 druhom odseku Charty, uplatniteľné v prípade týkajúcom sa záruky súdu zriadeného zákonom, tiež vlastnej tomuto základnému právu, a prípadne, aké sú podmienky a spôsoby uplatňovania tohto preskúmania v tomto smere. Pýta sa predovšetkým na vplyv, ktorý môže mať na toto preskúmanie okolnosť, že taký orgán ako KRS, ktorý je zložený prevažne z členov zastupujúcich zákonodarnú alebo výkonnú moc, alebo ktorí boli nimi vybraní, sa zúčastňuje na vymenovaní alebo kariérnom postupe členov súdnej moci v členskom štáte, ktorý vydal zatykač.

55 Pokiaľ ide o uplatniteľnosť preskúmania v dvoch etapách pripomenutého v bodoch 52 a 53 tohto rozsudku, za predpokladu uvedeného v predchádzajúcom bode treba na účely základného práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia predovšetkým zdôrazniť neoddeliteľné väzby, ktoré podľa samotného znenia článku 47 druhého odseku Charty existujú medzi zárukami nezávislosti a nestrannosti sudcov, ako aj zárukou prístupu k súdu zriadenému zákonom.

56 Z judikatúry Súdneho dvora rozvinutej s ohľadom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva teda vyplýva, že hoci je právo na „súd zriadený zákonom“, ktoré je zaručené tak článkom 6 ods. 1 EDĽP, ako aj článkom 47 druhým odsekom Charty, autonómnym právom, nemá to vplyv na skutočnosť, že má veľmi úzke väzby so zárukami nezávislosti a nestrannosti vyplývajúcimi z týchto dvoch ustanovení. Konkrétnejšie, hoci všetky požiadavky diktované týmito ustanoveniami sledujú každá určitý účel, ktorý z nich robí osobitné záruky spravodlivého súdneho konania, ich cieľom je dodržiavanie základných zásad, ktorými sú vláda práva a oddelenie mocí. Každá z týchto požiadaviek vychádza zo zásadnej požiadavky zachovať dôveru, ktorú musí súdna moc vzbudzovať u osoby podliehajúcej súdnej právomoci, a nezávislosť tejto moci vo vzťahu k ostatným mociam [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2021, W.Ż. (Senát Najvyššieho súdu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné – Vymenovanie), C-487/19, EU:C:2021:798, bod 124 a citovaná judikatúra].

57 Pokiaľ ide konkrétnejšie o postup vymenovania sudcov, Súdny dvor rozhodol, stále s odkazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, že so zreteľom na vážne dôsledky, ktoré má uvedený proces na riadne fungovanie a legitimitu súdnej moci v demokratickom štáte, ktorý sa riadi vládou práva, takýto proces nevyhnutne predstavuje prvok vlastný pojmu „súd zriadený zákonom“ v zmysle článku 6 ods. 1 EDĽP, pričom spresnil, že nezávislosť súdu sa v zmysle tohto ustanovenia meria najmä spôsobom, akým boli jeho členovia vymenovaní [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2021, W.Ż. (Senát Najvyššieho súdu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné – Vymenovanie), C-487/19, EU:C:2021:798, bod 125, ako aj citovanú judikatúru].

58 Súdny dvor tiež zdôraznil, že záruky prístupu k nezávislému a nestrannému súdu vopred zriadenému zákonom, a najmä záruky, ktoré vymedzujú tento pojem, ako aj zloženie tohto súdu, predstavujú základný kameň práva na spravodlivý proces. Overenie toho, či je súd z hľadiska svojho zloženia takýmto súdom, pokiaľ v tejto otázke vzniknú vážne pochybnosti, je nevyhnutné vzhľadom na dôveru, ktorú musia súdy demokratickej spoločnosti vzbudzovať u osoby podliehajúcej súdnej právomoci [rozsudok zo 6. októbra 2021, W.Ż. (Senát Najvyššieho súdu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné – Vymenovanie), C-487/19, EU:C:2021:798, bod 126, ako aj citovaná judikatúra].

59 Po druhé treba zdôrazniť, že uznanie, že sa vykonávajúci súdny orgán môže zdržať vykonania európskeho zatykača len z dôvodu založeného na takej okolnosti, akou je okolnosť uvedená v druhej vete bodu 54 tohto rozsudku, by viedlo k výkladu článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, ktorý by bol v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora pripomenutou v bodoch 44 a 46 tohto rozsudku.

60 Napokon v rámci výkladu tohto ustanovenia treba zabezpečiť nielen rešpektovanie základných práv osôb, ktorých odovzdanie je požadované, ale tiež zohľadnenie ďalších záujmov, akými sú prípadne potreba rešpektovať základné práva obetí predmetného protiprávneho konania.

61 Z tohto hľadiska existencia práv tretích osôb v rámci trestných konaní vyžaduje od vykonávajúceho členského štátu v kontexte mechanizmu európskeho zatykača povinnosť spolupráce. Okrem toho so zreteľom na tieto práva sa konštatovanie existencie skutočného

rizika, že v prípade odovzdania dotknutej osoby do členského štátu, ktorý vydal zatykač, dôjde k porušeniu jej základného práva na spravodlivý proces, musí opierať o dostatočné skutkové zistenia (pozri tiež v tomto zmysle rozsudok ESĽP z 9. júla 2019, Castaño v. Belgicko, CE:ECHR:2019:0709JUD000835117, body 82, 83 a 85).

62 V rovnakej optike je jedným z cieľov rámcového rozhodnutia 2002/584 boj proti beztrestnosti. Ak by existencia systémových alebo všeobecných nedostatkov týkajúcich sa nezávislosti súdnej moci členského štátu, ktorý vydal zatykač, stačila sama osebe na to, aby umožnila vykonávajúcemu súdnemu orgánu nevykonať preskúmanie v dvoch etapách uvedené v bodoch 52 a 53 tohto rozsudku a odmietnuť vykonať na základe článku 1 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia európsky zatykač vydaný členským štátom, viedlo by to k vysokému riziku beztrestnosti osôb, ktoré sa pokúšajú uniknúť spravodlivosti po tom, čo boli odsúdené alebo podozrivé zo spáchania trestného činu, hoci neexistujú konkrétne dôkazy umožňujúce preukázať, že by v prípade odovzdania boli vystavené skutočnému riziku porušenia ich základného práva na spravodlivý proces [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 64].

63 Po tretie, prístup uvedený v predchádzajúcom bode by pri porušení právomoci Európskej rady a Rady v tomto smere fakticky viedol k pozastaveniu vykonávania mechanizmu európskeho zatykača voči tomuto členskému štátu.

64 Ako totiž pripomenul Súdny dvor, toto vykonávanie môže byť pozastavené iba v prípade vážneho a pretrvávajúceho porušovania zásad uvedených v článku 2 ZEÚ vrátane zásady právneho štátu jedným z členských štátov, zisteného Európskou radou v zmysle článku 7 ods. 2 ZEÚ s následkami uvedenými v článku 7 ods. 3 ZEÚ [rozsudok zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 57].

65 Preto iba v prípade, ak existuje rozhodnutie Európskej rady, po ktorom nasleduje pozastavenie uplatňovania rámcového rozhodnutia 2002/584 Radou vo vzťahu k dotknutému členskému štátu, je vykonávajúci súdny orgán povinný automaticky odmietnuť vykonanie každého európskeho zatykača vydaného týmto členským štátom bez toho, aby musel vykonať akékoľvek konkrétne posúdenie skutočného rizika pre dotknutú osobu, že dôjde k ovplyvneniu podstaty jej základného práva na spravodlivý proces [rozsudok zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 58, ako aj citovaná judikatúra].

66 Z úvah uvedených v bodoch 55 až 65 tohto rozsudku vyplýva, že vykonávajúci súdny orgán je povinný pristúpiť k preskúmaniu v dvoch etapách uvedenému v bodoch 52 a 53 tohto rozsudku na účely posúdenia, či v prípade odovzdania dotknutej osoby do členského štátu, ktorý vydal zatykač, hrozí tejto osobe skutočné riziko porušenia jej základného práva na spravodlivý proces pred súdom zriadeným zákonom, zakotveného v článku 47 druhom odseku Charty.

O prvej etape preskúmania

67 V rámci prvej etapy tohto preskúmania musí vykonávajúci súdny orgán posúdiť zo všeobecného hľadiska z dôvodov systémových alebo všeobecných nedostatkov v tomto členskom štáte existenciu reálneho rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces, najmä v súvislosti s nedostatkom nezávislosti súdov členského štátu, ktorý vydal zatykač, alebo s porušením

požiadavky na súd zriadený zákonom [pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 61, ako aj citovanú judikatúru].

68 Toto posúdenie sa musí vykonať z hľadiska štandardu ochrany základného práva zaručeného článkom 47 druhým odsekom Charty [pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 62, ako aj citovanú judikatúru].

69 Pokiaľ ide v tejto súvislosti na jednej strane o požiadavky nezávislosti a nestrannosti, ktoré sú, ako bolo zdôraznené v bodoch 55 až 58 tohto rozsudku, neoddeliteľne spojené s požiadavkou týkajúcou sa súdu zriadeného zákonom, tieto požiadavky predpokladajú existenciu pravidiel, najmä pokiaľ ide o zloženie orgánu, vymenovanie, funkčné obdobia, ako aj dôvody zdržania sa hlasovania, vylúčenia pre zaujatosť a odvolania jeho členov, ktoré umožňujú odstrániť akékoľvek oprávnené pochybnosti vo vnímaní účastníkov konania, pokiaľ ide o neovplyvniteľnosť uvedeného orgánu vonkajšími činiteľmi a jeho neutralitu vo vzťahu k protichodným záujmom (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. novembra 2021, Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim a i., C-748/19 až C-754/19, EU:C:2021:931, bod 67, ako aj citovanú judikatúru).

70 Pokiaľ ide o rozhodnutia o vymenovaní, je najmä potrebné, aby hmotnoprávne podmienky a procesné podmienky, ktorými sa riadi prijatie týchto rozhodnutí, boli také, aby nemohli vyvolať takéto oprávnené pochybnosti, pokiaľ ide o vymenovaných sudcov (rozsudok z 26. marca 2020, Réexamen Simpson/Rada a HG/Komisia, C-542/18 RX-II a C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, bod 71, ako aj citovaná judikatúra).

71 Na druhej strane, pokiaľ ide o požiadavku na súd zriadený zákonom, Súdny dvor uviedol, odkazujúc na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa článku 6 EDĽP (rozsudok ESĽP z 8. júla 2014, Biagioli v. San Marino, CE:ECHR:2014:0708DEC000816213, body 72 až 74, a rozsudok ESĽP z 2. mája 2019, Pasquini v. San Marino, CE:ECHR:2019:0502JUD005095616, body 100 a 101, ako aj citovaná judikatúra), že výraz „zriadený zákonom“ odráža najmä zásadu právneho štátu. Týka sa nielen právneho základu samotnej existencie súdu, ale aj zostavenia rozhodovacieho zloženia v každej veci, ako aj každého iného ustanovenia vnútroštátneho práva, ktorého nedodržanie spôsobuje protiprávnosť účasti jedného alebo viacerých sudcov na preskúmaní veci, čo zahŕňa najmä ustanovenia týkajúce sa nezávislosti a nestrannosti členov príslušného súdu. Okrem toho právo na prejednanie veci súdom „zriadeným zákonom“ zahŕňa už svojou povahou postup vymenovania sudcov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. marca 2020, Réexamen Simpson/Rada a HG/Komisia, C-542/18 RX-II a C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, bod 73).

72 Pokiaľ ide o kritériá posúdenia existencie porušenia základného práva na súd zriadený zákonom v zmysle článku 47 druhého odseku Charty, treba zdôrazniť, že za takéto porušenie nemôže byť považovaná každá nezrovnalosť v postupe vymenovania sudcov.

73 Nezrovnalosť, ku ktorej došlo pri vymenovaní sudcov v rámci príslušného súdneho systému, predstavuje takéto porušenie, najmä ak má táto nezrovnalosť takú povahu a závažnosť, že vytvára skutočné riziko, že iné zložky moci, najmä výkonná moc, by mohli ohroziť integritu výsledku, ku ktorému vedie proces vymenovania, a teda vyvoláva legitímnu pochybnosť v mysli osôb podliehajúcich súdnej právomoci, pokiaľ ide o nezávislosť a nestrannosť dotknutého sudcu alebo

sudcov [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2021, W.Ż. (Senát Najvyššieho súdu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné – Vymenovanie), C-487/19, EU:C:2021:798, bod 130, ako aj citovanú judikatúru].

74 Konštatovanie týkajúce sa existencie porušenia požiadavky na súd zriadený zákonom a následkov tohto porušenia podlieha celkovému posúdeniu určitých skutočností, ktoré spolu prispievajú v mysli osôb podliehajúcich súdnej právomoci k vyvolaniu oprávnených pochybností o nezávislosti a nestrannosti sudcov [pozri v tomto zmysle rozsudky z 2. marca 2021, A.B. a i. (Vymenovanie sudcov na Najvyšší súd – Odvolanie), C-824/18, EU:C:2021:153, body 131 a 132, ako aj zo 6. októbra 2021, W.Ż. (Senát Najvyššieho súdu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné – Vymenovanie), C-487/19, EU:C:2021:798, body 152 až 154].

75 Okolnosť, že taký orgán, akým je Štátna súdna rada, ktorý je zapojený do procesu vymenovania sudcov, je v prevažnej miere zložený z členov vybraných zákonodarnou mocou, nemôže sama osebe viesť k pochybnostiam o nezávislosti sudcov vymenovaných na konci tohto procesu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. júla 2020, Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535, body 55 a 56). Môže to však byť inak, pokiaľ táto okolnosť v spojení s inými relevantnými skutočnosťami a podmienkami, za ktorých sa tento výber uskutočnil, vedú k vzniku takýchto pochybností [pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. júla 2021, Komisia/Poľsko (Disciplinárny režim sudcov), C-791/19, EU:C:2021:596, bod 103].

76 Okolnosť, že orgán zložený v prevažnej miere z členov zastupujúcich zákonodarnú alebo výkonnú moc alebo z nimi vybraných členov zasahuje do procesu vymenovania sudcov členského štátu vydávajúceho zatykač, teda nemôže sama osebe stačiť na odôvodnenie rozhodnutia vykonávajúceho súdneho orgánu odmietnuť odovzdať dotknutú osobu.

77 Vyplýva z toho, že v kontexte postupu odovzdávania osôb súvisiaceho s výkonom európskeho zatykača posúdenie existencie skutočného rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces, najmä spojeného s nedostatkom nezávislosti súdov členského štátu, ktorý vydal zatykač, alebo s porušením požiadavky na súd zriadený zákonom z dôvodu systémových alebo všeobecných nedostatkov v tomto členskom štáte, predpokladá celkové posúdenie založené na každej objektívnej, spoľahlivej, presnej a náležite aktualizovanej skutočnosti týkajúcej sa fungovania súdneho systému v tomto členskom štáte, najmä všeobecného rámca vymenovania sudcov tohto členského štátu.

78 Pokiaľ ide o prejednávanú vec, okrem informácií uvedených v odôvodnenom návrhu, ktorý Európska komisia zaslala Rade na základe článku 7 ods. 1 ZEÚ [rozsudok z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 61], predstavujú osobitne relevantné skutočnosti na účely tohto posúdenia najmä tie, ktoré sú uvedené vnútroštátnym súdom, a síce uznesenie Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) z 23. januára 2020, a judikatúra Súdneho dvora, ktorá vyplýva z rozsudkov z 19. novembra 2019, A. K. a i. (Nezávislosť disciplinárneho senátu Najvyššieho súdu) (C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982); z 2. marca 2021, A.B. a i. (Vymenovanie sudcov na Najvyšší súd – Odvolanie) (C-824/18, EU:C:2021:153); z 15. júla 2021, Komisia/Poľsko (Disciplinárny režim sudcov) (C-791/19, EU:C:2021:596), ako aj zo 6. októbra 2021, W.Ż. (Senát Najvyššieho súdu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné – Vymenovanie) (C-487/19, EU:C:2021:798), ktoré obsahujú údaje týkajúce sa stavu fungovania súdneho systému členského štátu, ktorý vydal zatykač.

79 V rámci tohto posúdenia môže vykonávajúci súdny orgán tiež zohľadniť judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v ktorej bolo konštatované porušenie požiadavky na súd zriadený zákonom z hľadiska postupu vymenovania sudcov (pozri najmä rozsudok ESĽP z 22. júla 2021, Reczkowicz v. Poľsko, CE:ECHR:2021:0722JUD004344719).

80 Pre úplnosť treba ešte dodať, že medzi týmito relevantnými skutočnosťami sa nachádza tiež judikatúra Ústavného súdu členského štátu vydávajúceho zatykač, ktorá spochybňuje prednosť práva Únie a záväzný charakter EDĽP, ako aj záväznú silu rozsudkov Súdneho dvora a Európskeho súdu pre ľudské práva v súvislosti so súladom pravidiel daného členského štátu týkajúcich sa organizácie jeho súdneho systému, najmä vymenovania sudcov, s týmto právom a dohovorom.

81 Pokiaľ sa vykonávajúci súdny orgán na základe takých skutočností, ktoré sú uvedené v bodoch 78 až 80 tohto rozsudku, domnieva, že existuje skutočné riziko porušenia základného práva na spravodlivý proces, najmä súvisiace s nedostatkom nezávislosti súdov daného členského štátu alebo s porušením požiadavky na súd zriadený zákonom, z dôvodu systémových alebo všeobecný nedostatkov v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, nemôže odmietnuť vykonať európsky zatykač bez toho, aby pristúpil k druhej etape preskúmania uvedeného v bodoch 52 a 53 tohto rozsudku.

O druhej etape preskúmania

82 V rámci tejto druhej etapy musí vykonávajúci súdny orgán posúdiť, či sa systémové alebo všeobecné nedostatky konštatované počas prvej etapy tohto preskúmania môžu konkretizovať v prípade odovzdania dotknutej osoby do členského štátu, ktorý vydal zatykač, a či za konkrétnych okolností prejednávanej veci táto osoba znáša skutočné riziko porušenia jej základného práva na spravodlivý proces pred súdom zriadeným zákonom, zakotveného v článku 47 druhom odseku Charty.

83 Prislúcha osobe, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, aby predložila konkrétne dôkazy, ktoré v prípade postupu odovzdania na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúceho pozbavenie osobnej slobody preukazujú, že systémové alebo všeobecné nedostatky súdneho systému členského štátu, ktorý vydal zatykač, mali konkrétny vplyv na prejednanie jej trestnej veci, a v prípade postupu odovzdania na účely vedenia trestných stíhaní, že tieto nedostatky môžu mať takýto vplyv. Predloženie týchto konkrétnych dôkazov týkajúcich sa vplyvu vyššie uvedených systémových alebo všeobecných nedostatkov v jej jednotlivom prípade nezasahuje do možnosti tejto osoby predložiť akýkoľvek iný špecifický dôkaz týkajúci sa dotknutej veci, ktorý môže preukázať, že konanie, na ktorého účely súdny orgán vydávajúci zatykač požaduje jej odovzdanie, konkrétne poruší jej základné právo na spravodlivý proces.

84 Za predpokladu, že by sa vykonávajúci súdny orgán domnieval, že dôkazy predložené dotknutou osobou napriek tomu, že vedú k názoru, že tieto systémové a všeobecné nedostatky mali alebo môžu mať konkrétny vplyv v jednotlivom prípade tejto osoby, nepostačujú na preukázanie existencie skutočného rizika porušenia základného práva na súd zriadený zákonom v tomto prípade, a teda na odmietnutie vykonať predmetný európsky zatykač, tento orgán musí na základe článku 15 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584 požiadať súdny orgán vydávajúci zatykač o bezodkladné poskytnutie každej doplňujúcej informácie, ktorú považuje za potrebnú.

85 Vzhľadom na to, že súdny orgány vydávajúci zatykač je povinný poskytnúť tieto informácie vykonávajúcemu súdnemu orgánu [rozsudok z 25. júla 2018, Generalstaatsanwaltschaft (Podmienky uväznenia v Maďarsku), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, bod 64 a citovaná

judikatúra], každé konanie potvrdzujúce nedostatok lojálnej spolupráce zo strany súdneho orgánu vydávajúceho zatykač môže byť vykonávajúcim súdnym orgánom považované za relevantnú skutočnosť na účely posúdenia, či osoba, ktorej odovzdanie je požadované, znáša v prípade jej odovzdania skutočné riziko porušenia jej základného práva na spravodlivý proces pred súdom zriadeným zákonom, zakotveného v článku 47 druhom odseku Charty.

86 Po tomto spresnení treba uviesť, pokiaľ ide na jednej strane o hypotézu vo veci C-562/21 PPU týkajúcu sa európskeho zatykača vydaného na účely odovzdania osoby na výkon trestu odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúceho obmedzenie osobnej slobody, že prislúcha osobe, ktorej odovzdanie je požadované, aby uviedla konkrétne skutočnosti, na základe ktorých sa domnieva, že systémové alebo všeobecné nedostatky súdneho systému členského štátu vydávajúceho zatykač mali konkrétny vplyv na trestné konanie, ktoré sa jej týkalo, a najmä na zostavenie rozhodovacieho zloženia, ktoré rozhodovalo v predmetnej trestnej veci, takým spôsobom, že jeden alebo viacerí sudcovia tohto zloženia neposkytovali záruky nezávislosti a nestrannosti požadované podľa práva Únie.

87 Ako vyplýva z bodov 74 až 76 tohto rozsudku a v rozpore s tým, čo uvádza holandská vláda, v tejto súvislosti nemôže stačiť informácia, ktorá poukazuje na skutočnosť, že jeden alebo viacerí sudcovia, ktorí sa zúčastnili na konaní vedúcom k odsúdeniu osoby, ktorej odovzdanie je požadované, boli vymenovaní na návrh orgánu zloženého prevažne z členov zastupujúcich zákonodarnú alebo výkonnú moc, alebo nimi vybraných, ako je to v prípade KRS od nadobudnutia účinnosti zákona z 8. decembra 2017.

88 Je ešte potrebné, aby dotknutá osoba predložila, pokiaľ ide o rozhodovacie zloženie rozhodujúce v jej trestnej veci, dôkazy týkajúce sa najmä postupu vymenovania dotknutého sudcu alebo sudcov a ich prípadného delegovania, na základe ktorých by vykonávajúci súdny orgán mohol za okolností danej veci konštatovať, že existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, že zostavenie tohto rozhodovacieho zloženia mohlo porušiť základné právo tejto osoby na spravodlivý proces pred nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, zakotvené v článku 47 druhom odseku Charty, počas trestného konania, ktoré sa týkalo tejto osoby.

89 Napríklad informácie, ktoré má k dispozícii vykonávajúci súdny orgán a ktoré by poukazovali na delegovanie určitého sudcu v rámci rozhodovacieho zloženia, ktoré rozhodovalo o trestnej veci týkajúcej sa osoby, ktorej odovzdanie je požadované, pričom o delegovaní rozhodol minister spravodlivosti na základe kritérií, ktoré neboli vopred známe, a je možné ho kedykoľvek odvolať rozhodnutím tohto ministra bez odôvodnenia, môžu predstavovať vážne a preukázané dôvody záveru o existencii skutočného rizika porušenia tohto základného práva v konkrétnom prípade dotknutej osoby (pozri analogicky rozsudok zo 16. novembra 2021, Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim a i., C-748/19 až C-754/19, EU:C:2021:931, body 77 až 90).

90 Okrem toho je relevantná každá informácia týkajúca sa priebehu trestného konania, ktoré viedlo k odsúdeniu dotknutej osoby, ako je ňou prípadné uplatnenie prostriedkov nápravy, ktoré má daná osoba k dispozícii. Predovšetkým treba vziať do úvahy prípadnú možnosť tejto osoby požiadať v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, o vylúčenie pre zaujatosť jedného alebo viacerých členov rozhodovacieho zloženia z dôvodov týkajúcich sa porušenia jej základného práva na spravodlivý proces, prípadný výkon práva tejto osoby požiadať o takéto vylúčenie pre zaujatosť a získané informácie týkajúce sa následného vybavenia tejto žiadosti počas tohto konania alebo v rámci prípadného odvolacieho konania.

91 Poľská vláda vo svojich písomných pripomienkach v prejednávanej veci uviedla, pričom to nebolo spochybnené na pojednávaní, že poľské procesné právo stanovuje možnosť dotknutej osoby požiadať o vylúčenie pre zaujatosť jedného zo sudcov alebo rozhodovacieho zloženia ako celku, ktorí majú rozhodovať v trestnej veci, ktorá sa týka tejto osoby, pokiaľ má táto osoba pochybnosti o nezávislosti alebo nestrannosti jedného alebo viacerých sudcov dotknutého rozhodovacieho zloženia.

92 Nič v spise, ktorý má k dispozícii Súdny dvor v rámci predmetného prejudiciálneho konania, však neumožňuje pri absencii rozsiahlejších spresnení o stave vnútroštátneho práva a jeho jednotlivých relevantných ustanovení dospieť k záveru, že existencia takejto možnosti dotknutej osoby uplatniť svoje práva bola spochybnená samotnou okolnosťou uvádzanou vnútroštátnym súdom a uvedenou v bode 19 tohto rozsudku, podľa ktorej od nadobudnutia účinnosti zákona z 20. decembra 2019, a to od 14. februára 2020, už nie je možné účinným spôsobom napadnúť platnosť vymenovania sudcu alebo zákonnosť výkonu jeho sudcovských funkcií.

93 Pokiaľ ide na druhej strane o hypotézu európskeho zatykača vo veci C-563/21 PPU vydaného na účely vedenia trestných stíhaní, treba zdôrazniť, že okolnosť uvedená vnútroštátnym súdom, že osoba, ktorej odovzdanie sa požaduje, nemôže pred jej prípadným odovzdaním určiť identitu sudcov, ktorí budú rozhodovať v trestnej veci, ktorá sa prípadne bude týkať tejto osoby po jej odovzdaní, nemôže sama osebe stačiť na účely odmietnutia tohto odovzdania.

94 Nič v systéme zavedenom rámcovým rozhodnutím 2002/584 totiž neumožňuje domnievať sa, že odovzdanie osoby členskému štátu, ktorý vydal zatykač, na účely vedenia trestného stíhania je podmienené zárukou, že toto stíhanie povedie k trestnému konaniu pred konkrétnym súdom, či dokonca pred presne identifikovanými sudcami, ktorí budú rozhodovať v tejto trestnej veci.

95 Opačný výklad by zbavil druhú etapu preskúmania uvedeného v bodoch 52 a 53 tohto rozsudku akéhokoľvek potrebného účinku a ohrozil by nielen realizáciu cieľa rámcového rozhodnutia 2002/584 pripomenutého v bode 42 tohto rozsudku, ale tiež vzájomnú dôveru medzi členskými štátmi, o ktorú sa opiera mechanizmus európskeho zatykača zavedený v tomto rámcovom rozhodnutí.

96 Za takých okolností, o ktoré ide vo veci C-563/21 PPU, v ktorej zostavenie rozhodovacieho zloženia, ktoré má rozhodnúť vo veci týkajúcej sa osoby, proti ktorej bol vydaný európsky zatykač, nie je známe v momente, keď má vykonávajúci súdny orgán rozhodnúť o odovzdaní tejto osoby do členského štátu vydávajúceho zatykač, tento orgán nemôže upustiť od celkového posúdenia okolností danej veci smerujúceho k overeniu, na základe dôkazov poskytnutých touto osobou a prípadne doplnených informáciami poskytnutými súdnym orgánom vydávajúcim zatykač, či v prípade odovzdania existuje skutočné riziko porušenia základného práva tejto osoby na spravodlivý proces pred súdom zriadeným zákonom.

97 Ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 63 svojich návrhov, tieto skutočnosti sa môžu predovšetkým týkať vyhlásení verejných orgánov, ktoré mohli mať vplyv v konkrétnom prejednávanom prípade. Vykonávajúci súdny orgán môže tiež vychádzať z akejkoľvek inej informácie, ktorú považuje za relevantnú, napríklad z informácie, ktorá súvisí s osobnou situáciou dotknutej osoby, povahou trestného činu, za ktorý je stíhaná, a skutkovými okolnosťami, za ktorých bol vydaný dotknutý európsky zatykač, ale tiež prípadne z akejkoľvek inej informácie, ktorú má k dispozícii, pokiaľ ide o sudcov tvoriacich rozhodovacie zloženie, ktorí budú pravdepodobne príslušní rozhodovať v konaní týkajúcom sa tejto osoby po jej odovzdaní do členského štátu, ktorý vydal zatykač.

98 V tejto súvislosti však v línii úvah vysvetlených v bode 87 tohto rozsudku treba spresniť, že informácia týkajúca sa vymenovania – na návrh orgánu zloženého prevažne z členov zastupujúcich zákonodarnú alebo výkonnú moc alebo nimi vybraných, ako je to v prípade KRS od nadobudnutia účinnosti zákona z 8. decembra 2017 – jedného alebo viacerých sudcov rozhodujúcich v rámci príslušného súdu, alebo ak je tento súd známy, v dotknutom rozhodovacom zložení, nemôže stačiť na účely konštatovania, že dotknutá osoba bude v prípade odovzdania vystavená skutočnému riziku porušenia jej základného práva na spravodlivý proces pred súdom zriadeným zákonom. V každom prípade toto konštatovanie predpokladá posúdenie postupu vymenovania dotknutého sudcu alebo sudcov v každom jednotlivom prípade.

99 Rovnako platí, že hoci vykonávajúci súdny orgán nemôže vylúčiť, že osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač na účely vedenia trestných stíhaní, bude v prípade odovzdania vystavená skutočnému riziku porušenia tohto základného práva len z dôvodu, že táto osoba má v členskom štáte vydávajúcom zatykač možnosť požiadať o vylúčenie pre zaujatosť jedného alebo viacerých členov rozhodovacieho zloženia, ktorí budú rozhodovať v jej trestnej veci, existencia tejto možnosti však môže byť zohľadnená týmto orgánom ako relevantná skutočnosť na účely posúdenia existencie tohto rizika [pozri analogicky rozsudok z 25. júla 2018, Generalstaatsanwaltschaft (Podmienky uväznenia v Maďarsku), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, bod 117].

100 Okolnosť, že o toto vylúčenie pre zaujatosť možno v kontexte európskeho zatykača vydaného na účely vedenia trestných stíhaní v prípade potreby požiadať až po odovzdaní dotknutej osoby, a až keď sa táto osoba dozvie o zostavení rozhodovacieho zloženia, ktoré má rozhodnúť o stíhaniach voči nej, nie je v tomto smere relevantná v rámci posúdenia existencie skutočného rizika, že v prípade odovzdania tejto osoby dôjde k porušeniu tohto základného práva.

101 Ak vykonávajúci súdny orgán po celkovom posúdení konštatuje, že existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, že dotknutá osoba bude v prípade odovzdania vystavená skutočnému riziku porušenia jej základného práva na spravodlivý proces pred nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, tento orgán sa musí podľa článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 zdržať výkonu dotknutého európskeho zatykača. V opačnom prípade musí pristúpiť k jeho vykonaniu v súlade s povinnosťou stanovenou v článku 1 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia, ktorá predstavuje zásadu [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 61].

102 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položené otázky odpovedať tak, že článok 1 ods. 2 a 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ vykonávajúci súdny orgán, ktorý má rozhodnúť o odovzdaní osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, má k dispozícii dôkazy preukazujúce existenciu systémových alebo všeobecných nedostatkov v nezávislosti súdnej moci v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, najmä pokiaľ ide o postup vymenovania členov tejto moci, tento orgán môže odmietnuť odovzdať danú osobu:

– v rámci európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúceho pozbavenie osobnej slobody, len ak tento orgán konštatuje, že za osobitných okolností danej veci existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, najmä vzhľadom na dôkazy poskytnuté touto osobou a týkajúce sa zostavenia rozhodovacieho zloženia, ktoré rozhodlo v jej trestnej veci, alebo vzhľadom na akúkoľvek inú okolnosť relevantnú na účely posúdenia nezávislosti a nestrannosti tohto rozhodovacieho zloženia, že základné právo tejto

osoby na spravodlivý proces pred nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, zakotvené v článku 47 druhom odseku Charty, bolo porušené, a

– v rámci európskeho zatykača vydaného na účely vedenia trestných stíhaní, len ak tento orgán konštatuje, že za osobitných okolností danej veci existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, najmä vzhľadom na dôkazy predložené dotknutou osobou a týkajúce sa jej osobnej situácie, povahy trestného činu, za ktorý je stíhaná, a skutkových okolností, za ktorých bol tento európsky zatykač vydaný, alebo akejkoľvek inej okolnosti relevantnej na účely posúdenia nezávislosti a nestrannosti rozhodovacieho zloženia, ktoré bude pravdepodobne rozhodovať v konaní týkajúcom sa tejto osoby, že táto osoba bude v prípade odovzdania vystavená skutočnému riziku porušenia tohto základného práva.

O trovách

103 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Článok 1 ods. 2 a 3 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ vykonávajúci súdny orgán, ktorý má rozhodnúť o odovzdaní osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, má k dispozícii dôkazy preukazujúce existenciu systémových alebo všeobecných nedostatkov v nezávislosti súdnej moci v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, najmä pokiaľ ide o postup vymenovania členov tejto moci, tento orgán môže odmietnuť odovzdať danú osobu:

– **v rámci európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúceho pozbavenie osobnej slobody, len ak tento orgán konštatuje, že za osobitných okolností danej veci existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, najmä vzhľadom na dôkazy poskytnuté touto osobou a týkajúce sa zostavenia rozhodovacieho zloženia, ktoré rozhodlo v jej trestnej veci, alebo vzhľadom na akúkoľvek inú okolnosť relevantnú na účely posúdenia nezávislosti a nestrannosti tohto rozhodovacieho zloženia, že základné právo tejto osoby na spravodlivý proces pred nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, zakotvené v článku 47 druhom odseku Charty, bolo porušené, a**

– **v rámci európskeho zatykača vydaného na účely vedenia trestných stíhaní, len ak tento orgán konštatuje, že za osobitných okolností danej veci existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, najmä vzhľadom na dôkazy predložené dotknutou osobou a týkajúce sa jej osobnej situácie, povahy trestného činu, za ktorý je stíhaná, a skutkových okolností, za ktorých bol tento európsky zatykač vydaný, alebo akejkoľvek inej okolnosti relevantnej na účely posúdenia nezávislosti a nestrannosti rozhodovacieho zloženia, ktoré bude pravdepodobne rozhodovať v konaní týkajúcom sa tejto osoby, že táto osoba**

bude v prípade odovzdania vystavená skutočnému riziku porušenia tohto základného práva.

Podpisy